

КАРЛОС БАСТИДАС ПАДИЯ ИЗКУШЕНИЕТО НА МОРЕТО

Превод от испански: Екатерина Делева, 1979

chitanka.info

Откак Теофраст, вълшебникът, им извести, че звездата на селището щяла да падне в морето, хората, които го населяваха, вече не си правеха никакъв труд: оставиха къщите си на раците и отидоха да живеят като тях по пясъка на брега.

А звездата не падаше.

Все гледаха и гледаха небето, толкова, че дори самите те не разбраха кога жълтите им очи станаха сини. „Това е знамение“ — рече отец Хулио, като отиваше към кмета, който изведнъж, сякаш разтърсен от някакво болезнено разкритие, започна да се мята из пясъка и да говори на пресекулки, докато от устата му хвърчеше пяна:

— Трябва да се работи! — и отец Хулио го подкрепи, казвайки на стадото си, че като не прави нищо, човек се изкушава от желанието да стане риба и да живее само като отваря и затваря уста; тъй че, засрамени, оттогава всички почнаха да съчетават наблюдаването на небосвода с работата из пясъка; адвокатите рисуваха мечове и звезди, докато погльщаха огромните си кодекси; политиците брояха песъчинки; лекарите вадеха вътрешностите на раците; а най-главният сержант се зае да прави пясъчни човечета, за да ги разваля после с огромните си ботуши.

И тъй, животът на селото се заключаваше само в това; и никой не се заемаше да гледа кога идваше и се оттегляше приливът; дори и тогава, когато той връхлиташе отгоре им и пълнеше косите им с анемони, морски гроздове, миди и дори с дребни сирени от злато и сребро.

Деня, в който Улпиано Муньос се върна от едно дълго пътешествие около света, никой не можа да го познае. „Трябва да е някой обитател от дълбините на океана“ — рече отец Хулио, докато отърсваше с ръка многото пяна, която никнеше по главата му; тогава Улпиано извади очите си и в празните кухини сложи две късчета море.

— Това е Улпиано! — викнаха всички и тъй като той беше със съвсем новички очи, успя да види, че те бяха станали сребристи и вече почваха да пускат люспи.

— Като не се прави нищо, човек се изкушава да стане на риба — думаше пак отец Хулио, потопен в морето, което пълнеше косите му е дребни сирени.

Земята беше направила вече десет милиона двеста и една хиляди обиколки около слънцето; и на следващата Улпиано извика: „Падна

звездата!“ — и от пясъците по брега рибите се хвърлиха да плуват и след небесното светило, което се потапяше в морето, те заплухаха по всички тъмни води на времето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.